

Play That Thing.

Genforeningen i januar 56 med de tilbageblevne Muggere var hjertelig, men en del havde jo ændret sig på jazzfronten. Montmartres gamle hovedkvarter på Esplanaden var revet ned, og det var nu i Dahlerupsgade og i Club Columbo på Åboulevarden, det foregik. Adrian havde fusioneret med resterne af The Ramblers, hvilket føltes som et tilbageskridt. Henrik Johansen var kommet bedst fra start og hans nye orkester fejrede store triumfer i deres nye klub i Ryttergaarden i Klampenborg.

Jeg gik skyndsomt videre med praktikken, dels på Radiofabrikken Linnet & Laursen i Vanløse, og senere hos Standard Electric på Nørrebro. Overenskomstfornyelsen det forår (56) gik i hårdknude, så der blev en længere strejkeperiode! Og Dusty Road Muggers lavede op igen.

Preben havde i mellemtiden fundet en klarinet og var begyndt at øve sig på den, og den unge Frode, der året før havde fået en trombone, var også begyndt at mestre den, hvilket tegnede til at blive en yderst kærkommen stabilisering af blæsergruppen. Lejlighedsvis havde en anden skolekammerat, Verner Godsk Jørgensen, assisteret som pianist. Men det endte nu med følgende besætning: Jørgen Møller kornet/trompet, Per Hagemann cl, Frode, Preben og Bjarne Louw på hhv. basun, piano og guitar/banjo. På trommer fik vi ad hoc-assistance af Erling Hougaard Hansen, som også kaldtes Lille Mads (hans kultiverede spillestil mindede om *Store Mads*, alias Knud Ryskov Madsen). Kernen i Dusty Road Muggers var fortsat det lille familieorkester omkring de tre brødre Louw og jeg, og det var nok til tider svært for nytilkomne at matche den ”anciennitet” og indforståethed, vi fire havde. Vi havde alle vores studier – hhv skole - at passe, og Bjarne blev tilmed gift i vinteren 56, så vi kunne ikke lægge så meget tid i spilleriet, som flere af de øvrige orkestre. Men det gik alligevel fremad. I marts spillede vi til skolebal på Østre Borgerdyd og til HKs Sangkors 10 års jubilæum. I april spillede vi på Gl. Hellerup Gymnasium, hvor en af eleverne, Hans Jørgen Hansen, der spillede glimrende klarinet, sandsynligvis var oppe og spille med i nogle numre. Denne skole havde allerede en længere jazz-tradition, idet The Ramblers tidligt i 50’erne havde spillet en hel del her.

I Nyhavn var der ved den tid ved at komme regelmæssig jazzmusik på et par af ”sømandsknejsperne”, og Arne Bue Jensen, vor gamle ven, havde samlet et godt swingende band, der nu holdt til i Cap Horn. De var ved at få blod på tanden efter større penge, som man vidste fandtes i Hamburg, og sidst i juni brændte de deres danske broer af bag sig og tog til Hamburg, i håb om at finde fast job der. Preben Louw havde fået kontakt med Hermann Wilhelmsen, Boss i Cap Horn, og havde tilbudt at stille med et afløserorkester, hvis han ville skrive kontakt for sommeren. Og det gik i orden, så med Dusty Road Muggers som den hårde kerne og løserne

tilknyttede musikere på de ledige poster startede vi den 20. juni under dæknavnet Cap Horn Blowers – et navn Preben havde creeret. I starten havde vi ikke Arne Bue-orkesterets rutine, men publikum tog alligevel pænt imod os. Vi måtte sande, at når man er på jobbet hver dag, er der ikke overskud til også at indøve nye numre, men som semiprofessionelle er man også i stand til at spille nye numre, blot to-tre af medlemmerne kender det. Der havde dannet sig en kutyme med ca. 50 numre, som de allerfleste af de, der spillede i Nyhavn, kendte; en del af disse var numre fra Chris Barbers repertoire. Armstrong-numre var sjældne, men vi puttede nogle State Street Ramblers- og Lyttelton-numre ind som modvægt mod Chris' numre. Efter forgæves at have forsøgt sig i Hamburg, vendte Bue og hans folk hjem, blot for at opdage, at deres hjemmebane nu var optaget. De blev dog ordnet, så Buerne spillede de fleste eftermiddage, hvad der viste sig at være publikum til. Hvis vi om aftenen manglede enkelte musikere, tilbød vi først Bues folk disse job, hvilket var til alles bedste. Det var især Basse Seidelin og trommeslagerne Store Mads (Ryskov) og Ib Lindschow, der nød godt heraf. På banjo fik Bjarne i reglen vikarhjælp af Ricardo, Banjo-Bjørn (Jensen) og Poul Harder, men den 5/8 nedkom Bjarnes kone med deres datter, og midt i det hele måtte Liller derfor tilkaldes som suppleant. Den unge Frode Louw, der formelt var for ung til at kunne købe øl i Cap Horn, holdt så godt ud, at vi aldrig nåede at få Arne himself med. Frode havde dog ikke noget problem med øl, for de kom så at sige af sig selv i passende mængde, i form af omgange fra gavmilde kunder. Det var en varm sommer, med flere fremmede Flådebesøg, og Cap Horn var som regel stopfyldt med mennesker – og tobaksrøg. Når vi i pauserne sad ude på bolværket og gispede, kunne vi på stille aftener se en firkantet klods af røg komme ud af døren, når den var åben. Vi fik 35 kr. pr. aften.

Det var faktisk et temmelig anstrengende arbejde, og jeg var godt flad, når vi sluttede af kl 0.40. Jeg måtte skynde mig hjem – på cykel - for at få en smule søvn inden jeg æm morgenen skulle møde på Statsradiofonien i Rosenørns Alle, hvor jeg på det tidspunkt var i praktik, også om lørdagen. Så der var ikke mange muligheder for at indhente det kroniske søvnunderskud.

Hvad fik os dog til at kaste os ud i et sådant eksperiment? Jeg skulle alligevel ikke have sommerferie, og lønnen for det var ikke videre tillokkende. Måske skal det tilskrives ungdommeligt overmod og den nimbus, der dengang stod omkring den traditionelle jazz' udøvere. At se, hvor langt vores entusiasme kunne bære os, og lysten til at blande os med de sejeste i faget? Ret beset tror jeg ikke, vi gjorde os mange konkrete tanker; det væsentligste i første omgang var, at vi selvfølgelig stod last og brast med Preben, og så måtte vi tage det søde med det sure. Og det gjorde vi så.

Oppe i Vendsyssel var jeg, et halvt århundrede senere, sammen med en del ældre, lokale jazzfolk, der næsten var benovede over at møde en af de, der personlig havde været med i ”Nyhavns-eventyret”. Fordi de boede så langt fra Hovedstaden og vel hovedsagelig kun kendte det på anden hånd, havde det blandt dem fået et næsten mytologisk skær, og det siger lidt om fascinationen omkring det, at den havde holdt sig så længe.

Min oplevelse af denne sommer er nok farvet af, at jeg havde et andet arbejde at passe ved siden af, hvorimod de øvrige formentlig kunne slappe af i dagtimerne. Og med den reservation, at jeg ser tilbage over en afstand af mere en 55 år, synes jeg det forbavsende længe føltes spændende. Vi var på estraden - der, hvor vore idoler ellers plejede at være. Og at løfte en krævende opgave i samvær med ens nære venner føltes også godt. Der var stadig en bunke pionérånd over projektet.

Jobbet gav masser af rutine, og sansen for at spille fire fjerdedelstakts numre af 12, 24 eller 32 takters længde blev banket så effektivt ind i rygmarven, at man aldrig senere var i tvivl om, hvor man var henne i et nummer. Og det skal da også nævnes, at jo flere kunder, der var i Cap Horn, jo mere opfordrede tjenerne os til at tage den med ro, for det var kun, når folk sad ned, at de drak noget og bestilte nyt. Efter en aften med Lindschouw ved trommerne (og ikke mindst bækkener), sang det i ørerne hele vejen hjem, mens der var behagelig ro, når Store Mads havde spillet!

At spille så mange timer hver dag bragte også én dybere ind i det, man noget pretentiøst kunne kalde Musikkens Inderste Væsen. En masse detaljer ved musik og musikudøvelse kommer ind under huden, selv om det kan være meget svært at sætte ord på dem. Man kan høre, at numre lyder bedre i visse tonearter end i andre, og hvis et nummer kan afsluttes på flere måder, får man med tiden en intuitiv følelse af, at en af dem er langt mere naturlig end de øvrige, og man føler sig efterhånden tryk ved at mærke, at andre har det på nøjagtig samme måde. For udenforstående kan det virke, som om jazzmusikere har en form for telepatiske evner, men det er i virkeligheden noget mere subtilt. Man kunne måske også kalde det (jazz)musikkens egen, indre logik.

Men at spille det samme aften efter aften, og også ind imellem at aflevere noget, man ikke helt stod inde for, slider. Når musikken skifter fra at være en udfordring og til at blive et råt pligt- og lønarbejde, mister den hurtigt sin umiddelbare tilløkkelse; medaljens bagside kommer til syne. At udforske og indøve nye numre var altid noget af det centrale for mig, og når det ikke kunne lade sig gøre, ender man med at skimte det klassiske dilemma: Om man selv styrer musikken, eller om det er musikken, der styrer én. Til sidst var det bare et spørgsmål om at holde ud til 31. august, hvor vi mere end villigt overgav jobbet, inkl. orkesternavnet Cap Hornblowers, til en anden

og lidt mere ustruktureret gruppe musikere. Arne Bue og hans mænd startede dagen efter i et etablissement nede i deres ønskers mål: Hamburg. Men vi havde klaret det!!

Ilden er god at varme sig ved, men slem at brænde sig på. Vi havde været så tæt på den professionelle verden, at det var ved at føles ubehageligt, men nu var vi heldigvis tilbage, hvor vi kunne have musikken som hobby og ren nydelse. Ubevidst havde vi måske udlevet en drøm, men nu kendte vi alle kroge af den! Da vi havde hvilet ørerne og fik Nyhavn lidt på afstand, kunne vi igen se det som en spændende og markant oplevelse, men også som et afsluttet kapitel.

Vi kasserede det meste af Nyhavns-repetoiret og kastede os over nye og mere lødige numre. Per Hagemann havde fået rigtig smag for at være halvprofessionel, så han blev hængende i den nye besætning i Cap Horn. Hen ad vejen fik vi forbindelse med Hans Jørgen Hansen oppe fra Gl. Hellerup, og han ville gerne være med hos os. Det var et godt bytte, for Hans Jørgen havde en glimrende teknik og var lige så frygtløs, nysgerrig og eksperimenterende som vi andre, så fremtiden tegnede sig nu lys.

I efteråret tilmeldte vi os for 2. gang Ekstrabladet/TONOs amatørkonkurrence i Odd Fellow Palæet, nu med adskilligt større erfaring og selvtillid, men opnåede heller ikke denne gang en placering; det var dog altid umagen værd at deltage for den reklame, det gav. Jeg deltog samtidig i en anden gruppe, som Papa Benny (Nielsen) havde samlet, og den vandt 1. præmie. Historien er, at Benny havde foreslået mig at spille med nogle folk, han havde samlet, deriblandt den unge Finn Otto Hansen (co) og veteranen - og Bennys meget nære ven - Torben Elmøe (p). Vi øvede nogle få gange inde i Griffenfeltsgade og havde fået et par numre op og stå, da Benny meddelte, at han havde tilmeldt os til Amatørkonkurrencen i Odd Fellow Palæet. Da havde Dusty Road Muggers for længst tilmeldt sig, og jeg havde ikke fantasi til at forestille mig, at et band med et repertoire på kun to numre havde planer i den retning. Det ene nummer var et flot arrangeret nummer for 2 cornetter, og uden mig ville det falde helt til jorden, da der ikke var nogen klarinet. Det var selvfølgelig noget af en loyalitetskonflikt, men jeg syntes, Benny & Co med nogen rimelighed kunne forvente, at jeg var med, selv om kommunikationen havde haft visse mangler. Jeg deltog i indspilningen af vinderpladen, der foregik ude i Bispebjerg Bio på Frederiksborgvej, men optrådte aldrig med dem. Det blev til gengæld starten på Papa Bennys karriere som orkesterleder, og der kom snart et meget fint band ud af det, med John Runow som dejlig Dodds-spillende klarinet.

Dusty Road Muggers blev, i perioden 6/11 til 8/3 57 husorkester i en nystartet jazzklub, Midtown Jazzklub, der holdt til i nogle lokaler i Chr. d. IX Gade, - vistnok hvor kabaretsangerinden Manja Mourier havde optrådt. I den periode var der oprør i Ungarn og samtidig krig i Suezkanalzonen og på Sinaihalvøen, og der var fare for, at

stormagterne ville komme på kollisionskurs. Det var nu Prebens tur til at drage til søs, dog kun på en to måneders tur til USA's Østkyst, så mellem 7/12 og 1/2 var vi så heldige at få Steen Holkenov med som afløser. Steen var startet som stud. polyt. og var glad amatør som vi andre, men spillede ikke desto mindre allerede som en anden Ralph Sutton. Vi spillede for det meste som en kvartet (med Bjarne på banjo), men Steen var uhyre inspirerende at spille sammen med, og der blev rigtig gået til makronerne. Klubbens gæster fik *virkelig* noget for pengene. Men vi fik som sædvanlig ikke ret meget ud af det!

24/11 spillede vi et ”almindeligt ” job oppe i Holte, i Royal Garden Jazzklub på Geels Kro, hvor Preben lige nåede at være med.

To gange i vinteren 1957 spillede vi i Århus ved nogle større arrangementer, begge gange i Århus Hallens Annexsal. Jeg mener at huske, at i hvert fald én af gangene var i forbindelse med et støttearrangement til fordel for Ungarn. På et af jobbene var Hans Jørgen temmelig sløj af influenza, men efterhånden som den sveddryppende aften skred frem, fik han det bedre og bedre. Og når folk senere hang med næbbet, tilrådede vi dem altid, at "det skulle spilles væk". Det sidste af jobbene var et dobbeltjob, hvor vi på hjemvejen - dagen efter - spillede i Odense, for Riverside Jazzklub, i Restaurant Ambassadeur og ligeledes for et stort publikum. En fotograf tog nogle billeder af bandet, og helt atypisk under det eneste nummer, hvor Preben og Hans Jørgen spillede klarinetduet (New Tulsa Blues), mens jeg passer pianoet. Transporten foregik dengang altid med tog, så da Ambassadeur lukkede, blev de tapre musikere fragtet til Odense Banegård for dér at skulle vente på natekspressen til København, der ankom ved 3-tiden. Det kan ikke nægtes, at disse udflugter faktisk var ganske udmattende.

28. april 57 indspillede vi i Radiohuset 3 numre, der blev udsendt kort efter, sammen med nogle øvrige amatørorkestre. Vi fik dem overført til lakplader, hvoraf nogle sæt stadig eksisterer i dag. Det var Børge Roger Henriksen, der stod for udsendelsen, og hans lidt selvsmagende annonceringer er med. Det ene nummer var oprindeligt lavet af Per Hagemann, og vi spillede det ofte i Cap Horn, men Hans Jørgen havde fuldstændig forstået ideen med det.

I sommeren 57 fik min eventyrlyst igen overtaget, og ved gode menneskers hjælp fik jeg en sommertur som overtallig maskinist med D.F.D.S.' M/S Oklahoma, et næsten splinternyt skib, der skulle til U.S.A. Turen gik over Island, New York og New Orleans til Houston, Texas og var således næsten skræddersyet til en jazzfan. I N.O. havde jeg en herlig aften med Sharkey Bonano & hans band og hørte også Albert Burbank's kvintet med kvindelig pianist. Den hvide trompetist Al Hirt spillede på Bourbon Street, så det kunne høres i hele det franske kvarter. I New York løb jeg på

Turk Murphy's Band, som altid slår benene væk under mig; da jeg to år tidligere var i Californien, havde Murphy været på tourné i Midtvesten.

Tiden var ved at rinde ud for vores eget band. Vi var blevet 4 år ældre og andre ting fyldte vores tilværelse. Musikken ville altid være der, men at spille i orkester kunne ikke vedblivende være i centrum for os alle. Af mine notater fremgår, at jobbene ebbede ud i forsommeren 57.

Hans Jørgen og jeg havde dog stadig mod på mere, så vi lagde ud 1. oktober samme år som Zenith Jazzband. Da vi indspillede vore første plader, var ex-Muggeren Frode Louw med på et par af numrene som tubaspiller.

18.2.2013 Jørgen Møller
jm.jackson@anarki.dk